

Poulsgaard (FP):

Der går en vittighed, og jeg synes faktisk, at den er ret rammende. Den vittighed går på, at man skal spise grønt, man skal stemme rødt, og så skal man arbejde sort.

Er vi ikke ude i overdrevet med dette forslag? Nu sagde fru Lone Dybkjær »forbud«. Jamen, fru Lone Dybkjær, er det flere forbud, vi har brug for i dette land? Vi har en oplysningspligt for producenterne. Det kan ikke nytte noget at ryste på hovedet, for det har vi. Der skal være en varedeklaration på varerne.

Vi ved også, at vi har nogle dygtige læger, og det kan vi være glade for. Selvfølgelig er det et problem med dem, der har allergiske problemer, men man kan næsten altid finde ud af, hvad disse mennesker ikke kan tåle. Man har så mange prøver i dag, at man kan finde ud af det.

Det kan ikke være meningen, at man skal belemre hele befolkningen og fabrikanter og andre med en alenlang søforklaring på enhver vare. Nu ved jeg, at fru Lone Dybkjær selv har børn, og jeg forstår godt, at man har problemer med slik og is og den slags ting. Men vi skal lade være med at bevæge os længere hen imod den forbudsstat, vi allerede er på vej imod. Jeg forstår simpelt hen ikke Socialdemokratiets hensigter med dette forslag.

Der er nogle mennesker, som ikke kan tåle visse stoffer. Vi har en lægestand, der i hvert fald i de 97-98 pct. af tilfældene er i stand til at afsløre, hvad de ikke kan tåle. De mennesker har indrettet deres hverdag efter, at de må leve uden visse stoffer. Derfor kan det ikke være rigtigt, at man skal ulejlige Folkeetinget, havde jeg nær sagt, og simpelt hen lave hele levnedsmiddelloven om, for det er jo faktisk det, man lægger op til her. Vi vil godt hjælpe de mennesker, der har disse problemer, men jeg tror ikke, at dette forslag er den rigtige vej til det.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg indrømmer gerne, at jeg ikke på dette tidspunkt, og specielt ikke når det drejer sig om hr. Poulsgaard, er meget for at tage en kort bemærkning, men jeg sagde: det drejer sig om enten oplysning eller forbud. Man kan vælge. Så siger hr. Poulsgaard, at man

har oplysningspligt. Men det har man altså ikke, hr. Poulsgaard. Den oplysningspligt, man har, er ikke stærk nok, og jeg nævnte et eksempel med mængden af mel. Jeg synes, det er helt urimeligt, at man ikke kan få at vide, hvor meget mel der er i kødboller. Det kan godt være, hr. Poulsgaard er ligeglad, men jeg er altså tilfældigvis ikke ligeglad.

Hr. Poulsgaard siger: man kan altid finde ud af, hvad allergikere ikke kan tåle, for der findes så mange prøver. Ja, det er hele problemet. Hr. Poulsgaard kan aldrig have været udsat for en allergiker, for man kan tilbringe 5 år af sit liv med at rende til prøver evig og altid, uden at man finder ud af, hvad det er, man er allergisk over for. Man kan dog i det mindste få en smule hjælp ved at vide, hvad der er i fødevarerne. Hr. Poulsgaard må jo simpelt hen ikke kende det arbejde, familier, der har allergikerbørn, har, hvad det koster dem af prøver, hvad det koster dem af arbejde og alt muligt andet, og somme tider desværre resultatløst, fordi der er nogle stoffer, som man ikke kan finde frem til, fordi de ikke er deklarerede.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Nu er det for det første ikke min skyld, at debatten kommer så sent. Det er heller ikke min skyld, at fru Lone Dybkjær har været optaget af en medieskabt begivenhed resten af dagen. Rent faktisk kender jeg ret godt til de forhold. Fru Lone Dybkjær gentager heroppe: oplysning eller forbud. Jeg mener, vi har oplysning nok, og jeg vil ikke under nogen omstændigheder have forbud. Konsekvensen af det er jo - hvad fru Lone Dybkjær også kom frem til - at der kan gå lang tid. Jamen det indrømmer jeg, men i langt de fleste tilfælde har vi en positivliste. Så går det ret hurtigt at nå frem til, hvad man er allergisk over for. Men fru Lone Dybkjær vil altså, hvor vi måske er ude i grænsetilfælde - jeg vil ikke sætte tal på - belemre fabrikanter og forbrugere med en liste så lang. Hvor lang skal den liste være? Har man nogen forestilling om, hvis man skal købe en spegepølse, at det i det hele taget kan stå på den spegepølse? Ja, man kan godt grine ad den bemærkning. Men det er jo faktisk konsekvensen. Man er ude i grænsetilfældene, og